

и имъ връчи Султанският ферманъ, спорѣдъ който се въздигна Българския Екзархатъ. Границитѣ на тая половинъ-самостоятелна Българска църква трѣбаше да обѣмжтъ цѣль Дунавскій виляеть (заедно съ Нишь, Пиротъ и Софя), въ Тракия епархитѣ Пловдивска, Сливенска и Созополска, въ Македония Кюстендилската и Велеската тѣй, щото на Югозападъ тѣзи граници се простиратъ дори задъ Вардаръ. Исклучаватъ се само крайморскитѣ градове и села на Черноморе и градътъ Пловдивъ само съ 10 близки гърцки села. А пакъ другитѣ епархии щѣхж съ гласподавание да рѣшжтъ дали ще останатъ при Гърцкия патриархъ или трѣбва да се присѣдинятъ къмъ Екзархията.

И така църкованата борба подиръ 15 год. се свърши съ побѣда; Българитѣ придобихж автономия въ своитѣ духовни и училищни дѣла. Въ 1872 год. избрахж си за пръвъ Екзархъ Антима, Видинския владика. Гласоподавание стана въ нѣкои страни на Македония; епархитѣ Скопска и Охридска се присѣдинихж съ Българската църква и въ Охрида биде ржкоположенъ за Епископъ стария Македонецъ Натанаилъ Стояновъ, който въ 1852 год. написалъ и печаталъ въ Прага първа Българска брошура за църковния въпросъ — “Приятелско писмо отъ Българина на Гърцитѣ!” Училищата въ врѣмето на църковната распра направихж голѣми успѣхи тѣй щото въ 1872 год. въ обширната Пловдивска епархия имаше 16 главни училища, 305 взаимни и 24 дѣвиченски; въ по-малката Видинска епархия имаше до 80 училища. Въобще всичкитѣ училища се